

De Uilenjacht

Hans Rowaan

DE UILENJACHT

HANS ROWAAN

DE UILENJACHT

Met illustraties van Jos de Kort

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Donker is het buiten, heel donker. De bomen van het bos staan dicht bij elkaar te dromen en het water in de sloot is stil, helemaal stil. Als je er een steentje ingooit, zo'n kleintje van de grindweg, dan klinkt er een licht geluidje en dan komen er mooie, glanzende kringen in het donkere water, kringen die steeds groter worden. Maar na een poosje zijn ze weer weg. Dan is het water weer helemaal stil en glad. Het is nacht. Af en toe komt de maan achter een dikke wolk vandaan gluren. Dan kun je een beetje méér zien. Maar verder is het toch wel erg donker, zó donker.

Onder de bomen, daar is het niet stil, o nee! Daar lopen hazen en muisjes en kevertjes en allerlei andere grote en kleine dieren rond. Ze zijn aan het werk. Ze zoeken eten, want hun maagjes zijn zo gauw leeg.

Opeens duiken de hele kleine diertjes weg, roetsj! in hun holletjes! Waarom?! Wat is er dan?!

Hoor! Hoog boven de bomen klinkt een piepend geluid: „Kewiek! Kewiek!!” Even maar.

Na een poosje is het er weer: „Kewiek! Kewiek!!” Als het geluid lang wegblijft, gaan de muisjes weer lopen, rits! roetsj! langs graspollen, onder struiken, wip! over boomwortels.

„Kewiek!”

Roetsj! Weg zijn ze weer.

Waarom dan toch?! Waarom? Wat is dat voor een geluid?

O, dat is het roepen van een uil, zo'n grote vogel met een dikke kop en een sterke, kromme snavel. Hij gaat op jacht, de uil. Hij zoekt eten, net als de andere dieren. Want zijn maag is ook altijd zo leeg. Hij lust heel graag muisjes en kevertjes. En dáárom kruipen die beestjes weg als ze hem horen.

De uil kan heel goed in het donker zien. 's Nachts gaat hij op jacht. Maar op de dag, als alle andere vogels vrolijk rondfladderen, op de dag, dan slaapt hij. Dan kruipt hij weg in een donker hoekje, boven in een toren, of ook wel in een holle boom.

Rustig zweeft hij rond, de uil. Maar als hij wist, wat er morgen gebeuren ging...! O... dan...! dan...!! Maar hij weet het niet, o nee! Hij maakt zich helemaal geen zorgen. Heel, héél stil en zacht glijdt hij door de lucht.

„Kewiek!”

De brandweercommandant ligt rustig in zijn bed. Hij slaapt zo lekker. Hij droomt, dat hij helemaal alleen een grote brand heeft geblust en dat de burgemeester hem nu een mooie medaille op zijn jas speldt. Met een zucht draait hij zich om. Zijn bed kraakt ervan. Maar als hij wist, wat er de volgende dag ging gebeuren...! O, maar hij weet het niet. Hij weet er helemaal niets van! Nee. En hij slaapt zo lekker! Hè!!

En vier kleine jongens liggen ook heerlijk te slapen. Maar die zijn toch een beetje onrustig. Ze draaien zich om en om in hun bed. Want die jongens, die rakkers, die weten er wèl wat van, zie je! Niet alles! O nee! Een beetje nog maar.

„Opletten jongens!” zegt meneer Oldeboorn 's middags op school. „Anders weten jullie straks niet, waar ik het over gehad heb!”

Jan heeft een vuurrood gezicht. Dat komt van de inspanning. Hij wil wel graag opletten, maar het is zo moeilijk vandaag. Nee, de sòmmen zijn niet moeilijk, maar dat òpletten! Dàt gaat haast niet! En Wim zit ook al maar in zijn bank te schuifelen en Henk ook, en Gert. Soms kijken ze even naar elkaar, zo heel vlug. Dat mogen ze eigenlijk niet, ze moeten naar het bord kijken. Maar o! het is zo moeilijk vandaag, zo vreselijk moeilijk!

Henk knipoogt naar Jan. En Jan knipoogt terug. Het is alsof ze zeggen willen: „Straks jô! Weet je wel? Stràks, om kwart voor vier, als de school uitgaat!” En dan verkneuteren ze zich en ze schuiven maar heen en weer. Want stilzitten gaat haast niet, ècht niet!

„Gert!” roept meneer boos. „Waarom laat je me toch zo mopperen vanmiddag?! En Henk ook al en Jan en Wim!! Pas op hoor!”

Ze klemmen hun monden stijf dicht en gaan goed recht in hun bank zitten. Want ze willen zo graag hun best doen. Het is erg als meneer Oldeboorn kwaad is, want hij is altijd zo aardig voor hen, zo vriendelijk...

Maar moeilijk is het wel hoor vandaag, erg moeilijk...

Om kwart voor vier mogen ze naar huis. In de gang lopen de jongens nog netjes in de rij, maar als ze buiten de schooldeur zijn! O, dan rënnen ze, dan vliëgen ze rond!

Hoi! Ha, weet je nog!!

„Hebben jullie alles klaar?” vraagt Jan.

Ja! O ja! Alles is klaar. Gert heeft thuis een heel lang touw netjes opgerold in een hoekje van de schuur gelegd en Henk heeft een dikke stok en een grote, kartonnen doos. Wat hij met die stok moet doen, dat weet hij eigenlijk nog niet. Maar die doos! ja, die hebben ze nodig straks. Wim heeft ook een doos, een ronde, waar vroeger een hoed in heeft gezeten, zo'n hoge, zwarte hoed, van grootvader. Hij heeft er op zij een paar gaatjes in gemaakt.

„Komen jullie straks bij de dikke boom?” vraagt Henk.

Ja, straks bij de dikke boom, spreken ze af.

„Opschieten, jongens!” roept Gert.

„Tuurlijk!” schreeuwt Wim. Die Wim! Die dikke Wim! Hij holt wel zo hard hij kan naar huis om zijn spullen te halen, maar hij kan niet zo hard, weet je. Hij is immers veel te dik. Hij puft en hij hijgt maar. Ha! ha! Die Wim!

Jan is het eerst bij de dikke boom. Trappelend van ongeduld staat hij op de anderen te wachten. Waarom komen ze nu toch niet!

Jan heeft óók een stok, een sterke. En in zijn zak heeft hij een paar oude, leren handschoenen van vader. Wat moet hij daar nu toch mee doen?

Daar komt Gert aanhollen, het lange touw slingert over zijn schouder.

„Ha Jan!” hijgt hij. „Zijn ze er nog niet?”

„Nee. Maar wat is dat een mooi touw! Mocht je dat zo maar hebben?”

Gert haalt zijn schouders op. Hij geeft geen antwoord. Want hij weet eigenlijk niet of hij het wel hebben mag. Hij heeft het niet durven vragen. Want dan had moeder natuurlijk willen weten, waarvoor hij het wilde gebruiken. Enne... nou ja... dat zegt hij liever niet... zie je...!

Maar waar zou dat touw toch voor nodig zijn, zo'n lang, dik, sterk touw! Wat moeten die bengels daarmee?!

„Hoi!” klinkt het uit de verte. Dat is Henk, die kan nu niet zo hard hollen met zijn grote doos. En kijk, daarachter loopt Wim, die puffend en hijgend zwaait met zijn zwarte hoededoos.

„Kijk es!” roept hij al van ver. „Kijk es! wat een mooie! Hier kunnen er wel vier in!”

„Och jô! in die doos van mij kunnen er wel tien!” bromt Henk.

Maar Wim trekt zich er niets van aan.

„Ik heb er gaten in gemaakt, zie maar! Vier aan elke kant!”

„Ja, dat moest jij eigenlijk ook doen, Henk!” vindt Jan. „Dat is veel beter.”

Henk bromt wel een beetje, maar hij begrijpt wel dat de anderen gelijk hebben. En met een spijker maakt hij gaatjes in de doos, vlak onder het deksel, aan elke kant een paar.

„Nou, we zijn er allemaal,” zegt Jan. En hij kijkt naar zijn vrienden als een generaal naar zijn soldaten.

„Zullen we dan maar gaan?”

„Ja!!”

En daar gaan ze, het avontuur tegemoet.

Avontuur?

Jazeker! En of!!

Zijn ze dan niet bang? Een echt avontuur is toch griezelig?!

Nee, o nee! ze zijn helemaal niet bang. Want ze weten ook nog niet, dat het een ècht avontuur wordt, zie je. Maar wat gaan ze dan toch doen...?!

Kijk ze stappen! Naast elkaar lopen ze, weg van de huizen en van de straten.

Rechts van de smalle grindweg, buiten het dorp, is een sloot en links is ook een sloot. Achter die sloten zijn weilanden met koeien. Bij een breed, laag hek staat een paard te dromen. Als de vier kameraden voorbijstappen, kijkt het dier even op. Het schuurt zijn sterke nek tegen de oude knotwilg, vlak bij het hek en dan droomt het weer verder. Maar als het wist, wat er straks ging gebeuren...!

Maar nee, dat weet het paard niet. Nòg niet...!

Verder lopen ze, al maar door.

Kijk eens, dat veld is al helemaal kaal. Verleden week stond het koren er nog op, goud en geel en wuivend in de wind. Nu zijn er alleen nog maar de stoppels, waartussen een paar vogels eten zoeken.

„Kijk!” zegt Gert. „Daar is het jongens! Daarginds!”

„Weet jij op welke plek we moeten zijn?” vraagt Henk.

„Ja, vader zegt, dat ze in de bomen zitten, die vlak bij het water staan.”

Wim, die dikke Wim, loopt te puffen.

„Wat ben ik blij, dat we er bijna zijn!” steunt hij.
„Pff! wat is het toch warm!” En hij wrijft over zijn bolle gezicht met een grote, witte, wapperende zakdoek.

„Zullen we je dragen, dikkie?” spot Jan.

„Welnee!” roept Henk. „Laten we hem rollen!”

„Ha! ja!! Dan is hij Wim de Voetbal!!” schreeuwt Gert.

„Stil nou!” zegt Jan boos. „Niet zo hard, jongens. We zijn er nu vlakbij!”

Ja, sstt!! Stel je voor, dat die beesten zouden schrikken, die uilen! Ja, ze gaan op de uilenjacht!!

Straks stoppen ze de uilen in dozen. Er kunnen er wel vier in de hoededoos van Wims grootvader en in die grote, heel grote doos van Henk, kunnen er vast wel tien, misschien wel twaalf, meent Jan. Hij heeft nog eens goed gekeken of het karton wel sterk genoeg is.

Kijk, hier staan ze bij de sloot langs het bos. 's Nachts is het water donker en dan lijkt het diep. Maar nu, nu de zon schijnt, kun je zien dat er maar een klein laagje water in de sloot staat. Je kunt zo maar op de bodem kijken. Er is zo weinig regen gevallen dit jaar, dat de sloot heel ondiep geworden is. Je moet een flink eind de berm af, naar beneden, voor je aan het water bent.

„Hoe moeten we daar nou over?” vraagt Wim. „Er is hier toch geen brug!”

„Ha! ha! ha!!” lacht Jan heel hard. „Een brug! Die Wim!! Ha! ha!!”

„Sssttt!!! Sufferd!!!” zeggen de anderen. En Gert kijkt heel erg kwaad.

„Lelijke... lelijke...” begint hij.

„Niet schelden, Gert!” zegt Henk.

„Ja, maar straks zei hij, dat ik stil moest zijn, en nou schreeuwt hij zèlf zo hard! Zo'n lelijke...”

„Sst! Jongens! Geen ruzie maken.”

Wim gaat tussen hen in staan.

„Pas op!” zegt Henk ineens. „Daar komt iemand aan!”

Roetsj! Rits! Bons! Daar liggen ze op de grond, tussen het hoge gras en een paar struiken. De dozen en het touw schuiven ze vlug onder de struiken, zodat niemand die kan zien.

Daar, in de verte, komt een boerenwagen aan. De dikke, lage wielen knerpen in het grind en het paard doet rustig aan. Stap, stap, sjok, sjok! Zijn grote kop gaat op en neer bij het lopen.

Vlakbij is de wagen nu. Nog even gluren de jongens tussen de grashalmen en de takken door. Wie zou dat zijn? O, ze zien het al. Het is grote Hein, die knecht is bij boer Wamels. Daar stond straks een paard bij het hek naar de jongens te kijken, toen ze voorbijliepen. En nu sjokt het paard de jongens voorbij. Sjok, sjok, alsof het nog droomt, net als bij die oude, dikke knotwilg. Sjok, sjok! Stap, stap!

En Hein zit voorop. Het lijkt wel of hij ook aan het slapen is, zo zit hij voorover op de wagen.

Nu gaan de paardehoeven vlak bij de jongens langs. Stijf drukken ze zich tegen de grond. Stel je voor dat Hein ze ziet! Dan vraagt hij vast wat ze gaan doen... Stel je voor!

Maar de wagen gaat voorbij. Ja! hij gaat voorbij. Dan heeft grote Hein hen niet gezien. Vast niet! Nog even blijven ze stil liggen. Ja, want het zou best kunnen, dat Hein zich nog eens omdraaide! En dan...! ja, dan zou hij de vier helden toch nog zien.

Domme jongens! Ha! Domme jongens! Hein heeft ze wel gezien. Zo uit zijn ooghoekjes zag hij ze liggen, maar hij deed net alsof hij een beetje dommelde.

Ha! ha! Die jongens! Alsof Hein ècht zou kunnen slapen op zo'n hotsende wagen met lege melkbussen. Hein rijdt rustig door en hij denkt erover na hoe hij die bengels bedotten kan, straks als hij terugkomt van het melken.

Ja, Hein heeft ze best gezien. Maar... de dozen, die heeft hij niet gezien, en het touw ook niet. Anders... ja, anders was hij vast wel even gestopt om te vragen wat ze gingen doen. Want het zijn me een bengels, die vier! die rakkers! Ha! ha! Wat een apen van jongens!

Nu komen de vrienden weer een beetje overeind, ze durven wel weer. En als de wagen daarginds de bocht om is, staan ze al rechtop, kijkend naar de sloot, waar ze over moeten.

Ja, ze moeten erover, maar hoe?

De sloot is niet breed, nee. Dat valt best mee. Maar ze kunnen er toch niet over springen. Want daar zijn hun benen niet lang genoeg voor.

Wat dan? Ja, wat dan... Jan heeft daarstraks Wim uitgelachen, maar hij weet nu ook niet hoe het moet. „Ik heb het!” zegt Gert. „We trekken gewoon onze kousen en schoenen uit en dan lopen we door het water!”

Ach natuurlijk! Dat ze daar toch niet eerder aan hebben gedacht! De sloot is zó ondiep, dat ze er best door kunnen waden.

Gert heeft zijn schoenen al uit. Floep! daar gaat zijn ene kous ook al en floep! de andere.

„Ik loop al!” zegt hij en stapt het water in. „O, wat koud!” roept hij.

„Stil nou!” dreigen de anderen.

Gert is al aan de overkant. „Jongens, het gaat best. De bodem is stevig genoeg. O hé! ik heb mijn touw vergeten!”

Jan pakt het op.

„Hier!” en hij gooit het touw over de sloot.

Daar komt Henk ook aan. Even blijft hij steken in een waterplant. Oei! Hij wankelt! Maar toch bereikt hij veilig de overkant.

„Kom jongens!” zegt Gert tegen Wim en Jan.

„Jjjja...!” zegt Wim bibberend. „I...ik kom al! A...als ik maar ni...iet val!”

„Ach, welnee jô! je valt niet,” zegt Jan. „Weet je wat, wacht hier maar even. Dan breng ik eerst de dozen en de stokken naar de overkant en dan gaan wij straks samen.”

„O, dat hoeft niet!” zegt Wim. Maar toch blijft hij stilletjes wachten tot Jan weer bij hem is. Zeker is zeker, denkt de dikzak.

Daar gaan ze, hand in hand, Wim en Jan, de sloot door, naar de boskant.

„O!” zegt Wim telkens. „Ik val!”

„Hi, hi!” lacht Jan. Want Wim valt helemaal niet.

„Vooruit nou, Wim! Opschieten!”

Maar Wim doet heel voorzichtig, voetje voor voetje.

„O!” roept hij weer eens. En hij steekt allebei zijn handen omhoog. Maar o, hij vergeet, dat hij Jans hand vast heeft en... plons!! plons!!!... Daar ligt Jan!

Wim is met twee stappen het water uit. Hij laat Jan zo maar liggen, van de schrik.

Maar die is alweer opgestaan en druipnat kruipt hij de wal op.

Ja... wat nu...? Zo kan hij toch niet naar huis straks. Wat zal zijn moeder dan wel zeggen... O, o! wat nu...

Henk weet raad.

„Trek je kleren uit. Dan hang je ze in de zon te drogen over een tak.”

Maar dat gáát toch niet! Jan kan hier toch niet zo maar zonder kleren rondlopen!

Tja, maar zijn natte broek en blouse kan hij ook niet aanhouden. Dan zit er niets anders op, dan een plekje in het bos te zoeken, waar niemand hem kan zien. Daar moet hij dan maar blijven zitten totdat zijn kleren droog zijn.

En even later zit Jan op een stil plekje, tussen een paar lage struiken warm te worden, in het zonnetje. Uit zijn kleren stijgt zachtjes een damp op. Nu kan hij niet met de anderen op jacht, dat is toch wel heel jammer! Maar het zijn èchte kameraden! Ze beloven Jan, dat hij straks ook zijn deel krijgt. Ieder even veel, zeggen ze. Jan kan er immers niets aan doen, dat hij nu niet mee jagen kan?

„Als we klaar zijn, komen we direct terug. En dan zijn je kleren ook vast wel droog.”

Daar gaan ze, met z'n drieën nu, op weg naar de uilen. Waar zijn die bomen ook weer? Even kijken... ja, dáár!

Maar daar is ook de sloot, waar ze over gekomen zijn. En die sloot is vlak bij de weg. Ze moeten dus wel goed opletten.

Wim zal uitkijken of er iemand aankomt. De twee anderen gaan op jacht.

Zo, nu zullen ze eens even...

Maar oei! wat zijn die bomen hoog! Daarstraks, toen ze nog op een afstand waren, leken ze niet zó hoog. Maar nu staan ze eronder, en als je dan recht naar boven kijkt, nou, dan zijn die dikke boomstammen wel erg, heel erg hoog.

„Weet je zeker dat er uilen in zitten?” vraagt Henk voorzichtig.

„O ja! vader heeft het gezegd. En die weet het goed.”

„Maar... maar weet je nu ook, in welke boom we moeten zijn? Of zegt je vader, dat er in dit hele rijtje nesten zitten?”

Tja, welke boom, dat weet Gert niet zo precies. Dat heeft vader er niet bij gezegd. Maar het moet wel een holle boom zijn.

„Zie jij ergens een nest?” vraagt hij.

„Nee, maar als het in een holle boom is, dan kun je het van hier af niet zien!”

Dat is waar. Gert is uit het veld geslagen.

„Pssstt!! Pas op!!!”

Dat is Wim! Vlug duiken ze alle drie tussen de struiken. Er komt een fiets aangereden over de grindweg. Wie zou daarop zitten? Oei! het is iemand met een uniform aan, vast een politieman! Ja hoor, het is wachtmeester Reijnders. Hij ziet de jongens niet. Ge-

lukkig maar. O, o, stel je voor, dat hij ze bemerkt had. O, dan...!

Maar hij fietst voorbij en hij zit zacht een liedje te fluiten, zeker omdat het zulk mooi weer is. De wachtmeester is de hoek al om en de jongens komen weer overeind.

„Weet je wat jullie moeten doen?” zegt Wim.

„Nou, wat dan?”

„Je moet op de bomen kloppen en slaan, flink hard. Als er een uil in zit, komt hij er vast wel uit.”

Ja, dat vinden ze een goed plan. Henk loopt op een grote, dikke boom af. Hij klopt ertegen met zijn wijsvinger. Tik! Tik! Tik! En hij houdt zijn oor tegen de bast, luisterend. Maar dan hoort hij achter zich een raar geluid, net alsof er iemand staat te snikken. Vlug draait hij zich om. Daar staat Gert, voorovergebogen, met zijn handen op zijn buik.

„Wat is er?!” vraagt Henk verschrikt. „Heb je zo'n pijn?”

Maar Gert laat zich vallen op de grond. Hij ligt te proesten van de lach! Hij kan niet meer, op zijn rug ligt hij in het gras te kronkelen van de pret, zijn benen in de lucht.

„Waar lach jij om?” Henk begrijpt er niets van. Dan ziet hij, dat Wim ook al zo'n schik heeft. Zittend tegen een boom, met zijn ogen dicht, wiegt de dikkerd heen en weer van het lachen.

„Maar... maar...” zegt Henk. En dan gaat hij een beetje boos worden. Lachen die twee hem nu uit?

„Waar lachen jullie nou om!?” vraagt hij kwaad.

„Hi hi!” lacht Gert en hij doet net of hij met zijn wijsvinger voorzichtig op een deur klopt.

„Klop, klop, klop!” zegt hij hikkend van de lach.

„Ma... mag ik alsjeblieft binnenkomen, meneer de uil? Hi! hi!” En hij proest en kronkelt.

Wim is helemaal rood geworden, hij krijgt het benauwd, zo lacht hij.

„Nou!” doet Henk nijdig. „We zouden toch kloppen! Is dat dan niet goed?”

Gelukkig, Gert kan alweer gewoon praten.

„Ach jô!” grinnikt hij nog. „Ach jô, tegen zo'n dikke boom moet je bônzen natuurlijk, anders gebeurt er niks.”

„Ja, en dan niet met je oor aan de stam luisteren, maar omhoogkijken of je wat ziet!” zegt Wim. „Of dacht je dat de uil zou vragen wie je bent?” En hij begint alweer te schuddebuiken, de dikkerd.

Mopperend haalt Henk zijn schouders op. Kwaad loopt hij op de boom af en geeft er een harde trap tegen.

„Daar dan!” zegt hij. En ineens gooit hij zijn stok op de grond. „Vervelende jongens! Ik doe niet meer mee!”

Maar nu schrikken ze. Zo hebben ze het niet bedoeld. „Henk, toe nou...!”

De andere twee zetten zo'n beteuterd gezicht, dat Henk wel begrijpt, dat ze het echt niet verkeerd gemeend hebben. Hij kijkt eens naar de boom, waar hij aanklopte en stond te luisteren. En dan moet hij toch ook wel een beetje lachen. Ja, nu begrijpt hij het wel.

Even later staan ze al bij de tweede boom. Maar hoe ze ook tegen de dikke stam bonzen, er vliegt geen uil uit. De volgende dan maar. Ook niets. Wéér een. Weer niks... Zo gaan ze nog een poosje door. Vijftien bomen zijn er in deze rij langs de sloot. Bons! Bons! gaat het.

„Toe, trap niet zo hard!” zegt Wim. „Anders maak je de bast helemaal kapot en dat doet de boom pijn!”

„Pijn!” zegt Gert smalend. „Pijn! moet je hem horen! Pijn! Een boom kan toch niks voelen!”

Maar hij doet toch voorzichtiger. Want het zou jammer zijn als de bomen beschadigd werden, dat weet hij ook wel.

Bons! Bons! Dit is al de elfde boom. En nòg vliegt er geen uil op. Gert schokt een beetje met zijn schouders. Henk kijkt hem eens aan.

„Ik denk dat je vader zich heeft vergist,” zegt hij.

„Niks hoor! Maar misschien zijn de uilen wel uitgevlogen!”

„Ach welnee, jô! Uilen slapen overdag. Dat weet je toch wel.”

„Pssstt!! Pas op!!!” roept Wim.

Roetsj! Rritts! Bons...! Daar liggen ze al, weggedoken tussen de takken. Wie zou dáár nu weer aankomen? Ze horen geen fietsbanden op de weg en ook geen wagenwielen, die knerpen en knierpen in het grind. Nee, het zijn voetstappen, er loopt iemand. Wie zou dat zijn?

O! wat schrikken ze ineens! Plat drukken ze zich

tegen de grond. O! Als dié hen ziet...!!!! Die ziet bijna alles! O! Oei!!

Stap, stap, stap, gaat het rustig op de grindweg. Het komt dichterbij... o! het lopen houdt op...!! Zou hij... zou hij de jongens hebben gezien...?!

Henk voelt zijn hart bonzen in zijn keel. Gert grijpt met zijn vingers heel stijf om een graspol, alsof dat helpen zal... En Wim... Wim ligt te rillen als een juffershondje.

Maar de voetstappen gaan weer verder... nee!... wéér houden ze stil... maar dan... dan toch... ja, ze gaan weg, ze gaan hiervandaan.

Nog een poosje blijven de jongens stil liggen, muisstil, tot ze niets meer horen. Dan pas komen ze over-eind. Ze kijken elkaar aan.

„De boswachter...!” zucht Henk.

„Ja, de boswachter!” knikt Gert.

„Pff! Hè!! De boswachter...,” puft Wim. „Hij is weg!”

De anderen knikken. Ja, hij is weg, de boswachter. Gelukkig! Want als dié hen had gezien...! Nou, dan was het voor de jongens niet best geweest. Grote Hein heeft wel eens verteld, dat de boswachter soms zo kwaad wordt, dat hij een stok op je broek stuk-slaat...

Weer kijken de jongens elkaar aan. Zullen ze... zullen ze doorgaan...? Of... of... naar huis...

„Laten we nog één boom proberen,” zegt Gert aarzelend.

De anderen knikken. Goed dan. Nog ééntje.

Wim zal extra goed uitkijken.

Bons! doet Gert tegen de boom.

Boems! helpt Henk ook mee.

„Daar! Kijk dáár!”

Gert wijst naar boven. Ja! Daar vliegt een vogel weg.

Ja! Hoe hij eruit ziet, kunnen ze niet zo goed zien.

Maar ze geloven vast dat het een uil is. Vàst!!

„Wim! We hebben er een! Wim!”

„Sst! Stil nou!” waarschuwt Henk.

Wim komt al aanhollen. Hij kijkt naar boven.

„Ik zie niks!”

„Nee, natuurlijk niet! Dat beest is toch weggevlogen!”

Wim kijkt verbaasd.

„Maar dan hebben we hem toch niet?!”

Beteuterd zien ze elkaar aan. Dat is waar! Nu weten

ze wel, dat er een vogel in de boom heeft gezeten,

maar het dier is weg! En eigenlijk ... eigenlijk weten

ze toch niet eens zo heel zeker, dat het een uil was ...

Wat nu?

„Laten we toch gaan kijken,” vindt Gert. „Misschien

zit er wel een nest in met jongen.”

„Hoe kan dat nou!” roept Henk. „Het is toch al sep-

tember!”

Toch wil Gert kijken.

„Ik klim in de boom!”

Zijn vader heeft gezegd dat hier uilen zijn en híj

heeft de anderen gevraagd of ze mee op jacht gingen.

Maar hoe komt hij erin? Ja, hoe komt hij erin ... ?

„Ik weet wat!” zegt Henk. Hij heeft wel eens van de

grote jongens op school gezien, dat ze op elkaars han-

den gingen staan of op elkaars schouders. Dan kun je heel hoog komen. Ja, dat is een goed idee! Ze worden rood van opwinding, want zo iets hebben ze nog nooit geprobeerd. Maar nu gaan ze het toch doen en het moet lukken hoor! Dat moet!

Wie zal er gaan staan?

Henk! Hij steunt al met zijn rug tegen de boom. De stam staat een íetsje schuin, dat is wel gemakkelijk, want zo kan hij echt een beetje leunen. Henk schuift zijn vingers in elkaar, precies zoals de grote jongens op het schoolplein ook doen.

„Kom maar!” zegt hij tegen Gert.

Voorzichtig zet Gert zijn ene voet in Henks handen.

Wim gaat achter hem staan en geeft hem een duwtje.

Jjjjaaa!!! Dat lukt!

Maar nu is hij nog niet hoog genoeg. Dan ... dãn maar op Henks schouders...! Zal hij durven? Vooruit! Het moet, anders komt hij nooit in de boom.

„Hou jij me goed vast, Wim?” vraagt hij toch een beetje angstig.

En dan ... dan staat hij nõg hoger, met zijn voeten op de schouders van Henk. Gelukkig, dat de boom een beetje schuin staat, nu kan hij er ook tegen steunen. Hij durft niet goed naar beneden te kijken... dat is zo griezelig! Maar o! wat zijn die takken hoog! Gert kan ze nog niet grijpen. Nèt niet.

„Kan je erbij?” steunt Henk beneden.

„Nee!” roept Gert zacht terug. „Het gaat niet!”

Maar Wim weet alweer wat. Hij is niet zo vlug als de anderen, maar slim is hij wèl. Nou en of!

„Blijf nog even zo staan, Gert! Dan zal ik een touw om een tak gooien!”

Ja! Dat is prachtig!

Henk en Gert zetten de tanden op elkaar. Henk, omdat hij zo moe wordt met Gert op zijn schouders, en Gert, omdat hij anders bang wordt. Zó bang, dat hij dan misschien vallen gaat.

Wip! Daar gaat het touw! Mis!!

Nog eens! Het is een dik touw, daar kun je gemakkelijk mee gooien. Weer mis! Nog een keer!!

Ja!!! Het hangt over de onderste tak, dat is een hele sterke. Nu kan Gert het pakken... jjaa... en dan...!

Gert zit al boven op de tak, aan iedere kant een been. Met een rood gezicht zit hij te hijgen. Och, och, wat was dat moeilijk. Maar het is toch gelukt! O zo!!

Henk is gevallen, niet hard hoor. Hij ligt in het gras en wrijft over zijn schouders. Die doen een beetje pijn. Wim zit te puffen. Hij heeft alleen maar een paar keer dat touw omhooggegooid, maar hij heeft het er alweer warm van. Pff!

Verder gaat Gert. De tak is zo dik, dat hij er gemakkelijk op kan staan. Nu kan hij ook hoger klimmen, nog een tak en nòg een hele dikkerd...

„Jongens!” roept hij ineens naar beneden. „Jongens, ik zie een gat in de boom! een heel diep gat! De boom is hol! Jongens!!”

Hij voelt erin met zijn arm, maar hij kan geen bodem vinden.

„Hier is vast een uilenest in! Jongens!!”

En dan, dan krijgt Gert een heel dapper gevoel. Hij

wil op onderzoek uit. Vader heeft pas uit de krant voorgelezen van een meneer, die iemand uit het water heeft gered. Die is toen met een touw om zijn middel het water ingesprongen. En de mensen op de wal, die hielden dat touw vast. Zo kon er de redder niets ergs overkomen.

Kijk, en nu maakt Gert het touw om zijn middel vast, heel stevig. Het andere eind gooit hij naar beneden. „Houden jullie goed vast! Dan ga ik hier binnen kijken! Ik geloof dat ik er helemaal in kan!”

Vol bewondering kijken Henk en Wim naar hun vriendje, dat zo dapper is. Die dūrfst, zeg! Gert ziet ze wel kijken en hij voelt zich heel trots... En... en daardoor is hij niet zo voorzichtig meer...

Met een wip stapt hij het grote gat in, het gat dat groot genoeg is om zo'n kleine jongen door te laten... en dan...! O!... en dan!!!

Hij gilt héél hard!! Het touw schiet het gat in en het rukt ineens hard aan de handen van de twee vrienden op de grond...! Die kunnen het niet houden!!! Ze gillen en schreeuwen van schrik...

Gert is in de boom gevallen!! Gert is in de boom gevallen!!!

„Gert!! Gert!!!” roepen ze.

En heel uit de diepte van de boom horen ze hem terugroepen, alsof hij ver weg is, zo klinkt het.

„Help!! Jongens, help me dan toch!!!”

En ze roepen terug: „Gert!! Gert!!!”

Henk springt omhoog. Hij grijpt naar het touw, dat nog een eind uit het gat bungelt. Maar hij kan toch

eigenlijk zó wel zien, dat hij er niet bij kan. Het hangt veel te hoog.

„Klim op mijn schouders” zegt Wim. „Misschien kun je het dan wel pakken.”

O, Henk durft haast niet. Hij is heus niet zo dapper als Gert. Maar het moet! Het moet!!!

Wim gaat staan en Henk stapt voorzichtig op zijn handen! Hij wankelt en Wim puft. Maar het moet! Het móet immers!!!

Grote Hein klapt met een dreun het hek van de weide dicht.

„Zol!” knikt hij tegen de koeien. „Zol! jullie worden welbedankt voor de lekkere melk. En ga nou maar slapen. Welterusten!”

Een paar van de grote beesten kijken hem na, maar ze verstaan toch niet wat die lange man zegt. Het kan ze niet veel schelen ook. Het gras in de wei, dat kan ze wèl schelen. Dat is lekker. Dat kunnen ze eten. En dat is bijna alles wat ze willen: eten iedere dag, lekker en veel gras.

„Vort, beste jongen!” zegt Hein tegen het grote paard. Hij pakt het bij de teugel.

Ja! ja! knikt het paard en langzaam begint het te lopen, plomp, ploemp! op de zachte grond, tot het op de grindweg is. Dan knerpt het grind onder de hoeven en onder de zware wielen en Hein klimt ondertussen voorop. Hij gaat er eens gemakkelijk bij zitten, met zijn ene klomp op dat rare, kromme hout van voren en met de andere tegen het paard. Zo gaat het

best naar zijn zin. Hij hoeft verder niet meer op te letten. Dat doet het paard wel voor hem. Och, en het paard kan wel slapende de weg naar huis vinden. Sjok! sjok! Stap! stap! Zo gaat het kalmpjes-aan naar de boerderij.

Kijk, hier staat riet in de sloten aan weerskanten van de weg. Verderop is aan één kant ineens geen riet meer in het water. En daar is aan de overkant ook geen weiland. Daar begint het bos. Nou ja, het bos... Zo groot is het niet, hoor. Zo iets heet eigenlijk een landgoed en het hoort bij een klein, oud kasteel.

Sjok, sjok! Stap, stap! Ja, ja! knikt de grote kop van het paard, alsof het tegen Hein zeggen wil: Zeg maar niets, ik weet er alles van. We kennen elkaar al zó lang, er is toch geen nieuws te vertellen. En er gebeurt hier ook nooit eens wat bijzonders, het is altijd hetzelfde. Sjok, sjok! Stap, stap!

Maar nu vergist het grote paard zich toch echt. Vandaag gebeurt er wel iets bijzonders, want ineens...! Hé!!! Dat is bijna nog nooit gebeurd!! Hein trekt met een ruk de leidsels strak. Van verwondering staat het paard meteen stil!

Wat is er nu aan de hand?!

Maar Hein zegt niets. Die is al van de wagen af.

Waarom? Waarom dan toch?!

Hoor, hij roept iets! Tegen wie?

Daar aan de overkant staan twee kleine jongens te roepen en te wenken! Ze... ze huilen! Ja, ècht! Daar staan twee jongens te huilen bij een boom en grote Hein rent erop af. Met één sprong is hij de sloot over:

boems!! hij staat al aan de andere kant, zonder klompen. Die heeft hij bij de weg laten liggen, die zijn te lastig bij het springen.

„Wat is dat nou?” zegt hij tegen Wim en Henk. „Wat is dat nou toch!? Ik wilde juist langs komen om jullie een beetje te plagen en nou begin je van tevoren al te huilen! Dat is niet eerlijk hoor!” bromt hij maar door. „Nee, dat is helemaal niet eerlijk!”

„O Hein! alsjeblieft, Hein, help Gert!”

„Gert!? Ik zie geen Gert! Als ik hem te pakken krijg, houd ik hem met zijn hoofd in de sloot, want gisteren heeft hij me nog met steentjes gegooid, de sloeber!”

„Och Hein, maak nou geen grapjes. Toe! Hij zit in de boom!”

„Wel! wel! Dan moet hij maar zien dat hij eruit komt. Ik wacht wel even.”

„Ja maar, Hein, luister nou eens! Hij kàn niet. Hij zit in dat grote gat, dáár! Kijk! waar het touw uit hangt! Daar is hij ingezakt en wij kunnen hem er niet uit krijgen!”

„Hè!? Wâ... watte!!!?” Nu schrikt Hein. Maar hij kan het niet laten om nog te plagen. „Warempel! Hij zit in het cachot. Ha! Ha!!! Hij heeft zich zelf opgesloten. Dat is dan een goeie straf. Heeft hij dat zelf bedacht?!”

Maar ondertussen loopt hij op de boom af.

„O Hein, toe nou! Help nou! Hij zit er al zo lang in en... en...”

Daar beginnen ze weer te huilen.

„Stil!” zegt Hein en hij buigt zijn hoofd voorover om

te luisteren. Ja, hij hoort iets in de boom. En dan schrikt hij ineens nog erger dan daarnet, toen hij nog grapjes kon maken. Hij herinnert zich, dat deze boom hélemaal hol is van binnen. Het gat is heel diep, maar... niet breed. En dat diepe is niet zo erg, weet je, maar dat het smàl is, dat wèl! Want Hein begrijpt, dat Gert het daarbinnen benauwd moet hebben, heel erg.

Met een grote zwaai zit hij bovenop de dikke tak! Nog een eindje! Hij gluurt al in het gat.

„Gert” roept hij naar beneden. „Ik kom je helpen! Ik ben het! Hein!! Kun je me horen?! Gert!”

En dan hoort hij Gert antwoorden. Hij kan niet verstaan wat de jongen zegt, maar dat hindert niet zo heel erg. Hij roept weer.

„Gert! Ik ga je omhoogtrekken! Hoor je me?!”

Nu klinkt Gerts stem duidelijk uit de diepte, maar o! zo zachtjes: „Ja!”

Hein gaat trekken. Niet wild, o nee! Heel voorzichtig trekt hij aan het dikke touw om Gert niet pijn te doen. Het gaat! Ja! Het gaat!!

Er komen allemaal druppeltjes op Heins voorhoofd. Ho! Verder gaat het niet. Na een poosje wriemelen en kijken en roepen begrijpt Hein het. Gert zit voor een erg nauw stukje in het hol van de boom. Daar is hij wel door gevallen, maar hij kan niet terug!

„Drommelse aap!” moppert Hein. „Waarom krijg je ook zo goed van je moeder te eten? Waarom ben je geen mager scharminkel!? Dan had ik je er nu al uit gehad!!”

Die Hein, hij kan het niet laten om altijd maar rare dingen te zeggen. Die Hein!

Dan is er plotseling een luide stem op de grindweg. „Hé!! Wat is hier aan de hand!? Ben je aan het appels plukken in een beukeboom, Heintje?!!”

Dat is... dat is de boswachter...!

Maar Hein vertelt hem gauw wat er gebeurd is en één, twee, drie! daar is de boswachter al.

O! o! wat schrikken die Henk en Wim. De boswachter! Wat zal die kwáád zijn!! Maar nee, hij doet helemaal niet boos. De boswachter is ongerust over wat Hein gezegd heeft.

„Als dat maar goed gaat,” zegt hij. „Die boom is vanbinnen zo nauw!”

Even praten de grote mannen samen en dan zeggen ze:

„Goed, goed! Dat is afgesproken!”

Wat gaat er nu gebeuren?

De boswachter klimt de boom in en neemt het touw van Hein over. En Hein... die springt naar beneden, rent naar de weg, wipt de sloot over en holt dan naar het paard.

Hup, twee, drie! hij heeft het paard van de wagen losgemaakt en springt er dan bovenop!

„Vort, ouwe jongen!” roept hij. „Laat eens zien dat je nog lopen kan!!”

En stomverbaasd begint het oude, grote paard te lopen! te lopen!! O, het is geen renpaard hoor, maar het gaat toch nog wel vlug. Onderwijl hangt Hein

over de zware nek en bromt vriendelijke woordjes in de oren van zijn trouwe paard.

„Toe jongen, flink lopen hoor! oud beest! Brave bles! We moeten op tijd zijn, want anders...”

En nu moet Hein even slikken... Want hij moppert en bromt graag, maar dat bedoelt hij alleen maar vriendelijk. Hij houdt van die drommelse jongens met hun guitenstreken, ook van die Gert. En dan... dan doet Hein even zijn ogen dicht, zo maar op dat hard

lopende paard. Het... het is net of hij bidt van binnen... of hij met God praat... Je kunt het niet zeker weten natuurlijk, maar... maar waarom zou hij anders zijn ogen sluiten, die grote brom-Hein...!

Daar komen ze langs de boerderij van zijn baas, boer Wamels. Die staat juist op het erf en hij kijkt verbaasd naar zijn paard, dat daar over de weg holt met Hein erbovenop.

„Hein!! Hé! Hein!!”

Maar Hein hoort het niet. Hein heeft veel te veel haast. Hein rijdt verder. Daar zijn de eerste huizen al van het dorp. De mensen op straat kijken hem na. Wat doet die rare Hein nou toch!? De schoenmaker achter zijn venster kijkt op. Hé, dat is raar! Hein bovenop dat grote, oude paard! Midden in de week, terwijl er niet eens feest is! Hé, wat raar! De schoenmaker schudt zijn hoofd en slaat weer een spijker in de schoen waar hij aan werkt.

Maar Hein let nergens op, niet op de slager, die hem naroept, niet op de groenteman, die heel hard moet lachen. Hij rijdt maar door... een hoek om...

„Ho!!”

Hier moet hij zijn. Dit is het huis van wachtmeester Reijnders. Ja, die is thuis, hij komt al naar buiten. Gelukkig! Vlug vertelt Hein wat er aan de hand is en meteen holt de wachtmeester naar binnen. Hein erachter aan! Wachtmeester Reijnders praat even in de telefoon, dan legt hij de hoorn alweer neer.

„Het lukt, Hein!” zegt hij. „Het lukt! Ga maar vast vooruit. Wij komen direct!!”

En als Hein alweer buiten het dorp rijdt, hoort hij ver achter zich een sirene loeien. Ja! Dat is goed. Zo moet het! Daar komt de brandweerauto!!

De brandweer??? Er is toch geen brand??!

Nee, er is geen brand. Maar er is wel een kleine jongen in gevaar. En de brandweer kan helpen met de grote ladder, die bovenop de auto is. Er zijn nog meer dingen in zo'n brandweerauto. Schoppen en bijlen, hamers en houwelen en touwen, van alles!

Bij het pleintje rijdt de auto eventjes langzaam, dan kan de wachtmeester nog gauw achterop springen. En daar gaat het weer! Vier brandweermannen en een politieman achterop, twee brandweermannen voorin! Die éne, die naast de chauffeur zit, dat is de commandant, de brandweercommandant. Die is de baas van de brandweer. Hij is zo trots op zijn mooie auto! O, het is geen nieuwe, en lang niet zo'n grote als in de stad. Maar hij glimt wel aan alle kanten, rood en zilver.

Als de auto al op de grindweg rijdt, staan in het dorp de mensen nog te praten. Wat zou er toch aan de hand zijn? Er is vast ergens brand. Grote jongens springen op de fiets en rijden achter de auto aan. Daar willen ze bij zijn! Brand! Dat zie je niet iedere dag! En de mensen vragen: bij wie zou er toch brand zijn? Niet bij boer Wamels, want dan zouden ze toch hier de rook kunnen zien, zegt de één. Wèl bij boer Wamels, zegt de ander, want anders zou Hein toch niet zo hard gerend hebben op dat oude paard. Kletskoek! bromt een derde. Dat zou Hein immers

wel voor iedereen doen, en niet alleen voor zijn eigen baas! En zo praten ze.

Maar daarginds, daar waar die grote stofwolk boven de grindweg waait, daar rijdt de brandweerauto. Die heeft Hein al ingehaald, die is Hein al voorbij...

Wat komt daar toch aan? Wat zal dat toch wel zijn?! Wim en Henk wrijven zich de ogen uit! Maar... maar dat is de brandweerauto! Is er dan brand? O, kwamen die mannen maar hier om te helpen. Die zijn zo groot en zo sterk en ze kunnen zoveel! Maar ja, ze gaan natuurlijk naar de brand, daar is de brandweer immers voor!

Even vergeten ze het erge van Gert. Die auto is ook zo mooi. Kijk, nu is hij al vlakbij.

Hè!!? Wat!!? Hij stopt!!

O, de chauffeur wil zeker vragen waar de brand is. Maar dat weten de jongens immers niet...

Nee...!!! Alle mannen springen eruit! Ze komen de sloot over!! Kijk! Daar in de verte komt het paard alweer aangedraafd, met Hein!

Zouden ze...! Zouden ze ècht komen voor Gert!?

Ja!!! Ze komen voor Gert! Echt waar!

Kijk eens, de auto wordt helemaal naar de kant gestuurd. De ladder wordt uitgeschoven, dwars over de sloot, naar de boom toe. Wat een slimmerds zijn dat! Op die brede ladder kunnen ze veel gemakkelijker zitten, veel beter dan op de ronde tak van een boom. Ineens is er op dit plekje bij het bos een drukte van belang. Iemand maakt een paar gaten op zij in

de boom, onderaan, waar ergens Gert moet zitten. Wat weten die mannen toch veel. Dat is voor de lucht, zeggen ze. Zo kan Gert toch nog goed ademen, dan heeft hij het niet meer zo benauwd.

Ze werken, ze werken maar. Wim en Henk begrijpen op het laatst helemaal niet meer, wat de brandweermannen allemaal doen. Maar het kan ze eigenlijk ook niet veel meer schelen. Want Gert wordt geholpen, en dáár gaat het om!

O, het duurt anders toch wel heel erg lang! Het is vast verschrikkelijk moeilijk om die boomklimmer uit zijn hol te krijgen. Misschien lijkt het ook alleen maar lang, omdat het wachten zo moeilijk is, omdat het allemaal zo erg is. Maar eindelijk... ja! Daar hebben ze Gert te pakken! Kijk! Daar is zijn hoofd...! Nu grijpen ze hem onder zijn armen...!

Hij is eruit!! Hij is er helemaal uit!!!

Gert! De jongens rennen naar de boom, waar de wachtmeester en de boswachter hem voorzichtig aanpakken. Samen leggen ze hem op de grond.

Gert!! roepen de jongens.

Maar o, wat ziet hij eruit! Wat is hij bleek en slap... De boswachter maakt de knopen van Gerts blouse los. Een brandweerman brengt een beetje schoon water in een emmer en met een zakdoek wordt Gerts gezicht nat gemaakt en zijn polsen.

Kijk! Zijn ogen gaan even open, dan weer dicht. Weer open! Hij knippert ermee.

„Zo Gert!” zegt de wachtmeester. „Gaat het weer een beetje?”

Gert knikt wat.

„Heb je zin in water?”

„Ja meneer,” fluistert hij.

„Zelf drinken, hoor! Gaat dat? Kun je zitten?”

De boswachter tilt hem een eindje omhoog en Gert drinkt. Bevend en trillend nog houdt hij de beker vast, maar het gaat.

„Lekker!” zegt hij dan met een zucht. „Lekker is dat!”

„Nog een beetje?”

„Graag!”

En nu de mannen merken dat Gert niets ergs mankeert, dat hij alleen maar een poosje zich naar heeft gevoeld omdat hij zo lang in die nauwe boom heeft gezeten, nu beginnen ze allemaal door elkaar te praten. En nu merken ze ook pas, dat er op de weg een heleboel mensen staan te kijken. Waar ze vandaan komen, dat begrijpt niemand.

Wachtmeester Reijnders loopt naar Wim en Henk.

„Zo. Nu moeten jullie me toch eens vertellen, wat Gert daar in die boom deed.”

Ze durven het niet goed te zeggen.

„Nou?! Zeg het maar. Ik zal je niet opeten!”

„We waren aan het uilen zoeken, meneer Reijnders!” zegt Wim dan.

„Aan... aan het uilen zoeken?! Hè!? Ha! Ha! Ha!” Daar begint me die grote politiemans te lachen, te lachen!!!

„Wat, wat is er?!” vragen nu de andere mannen.

„Wat is er aan de hand?”

„Ha! Ha! Ha!!” lacht de wachtmeester. „Ze waren aan het uilen zoeken!! Ha! Ha!! Het zijn zèlf uilen! Ha! Ha!! Ha!!”

En nu lachen alle mannen mee. Nu ze niet meer in angst zitten om Gert, lachen ze, lachen!! O, ze kunnen niet meer!!

„Zo!” zegt grote Hein eindelijk als hij weer praten kan.

„Zo! en waren jullie niet met zijn vieren?”

Nu moeten Henk en Wim hem toch eens goed aankijken! Dat is waar!! Ze waren met hun vieren! Maar hoe weet Hein dat?! O, ze hebben Jan helemaal vergeten.

„Ja,” zegt Hein. „Je merkt wel, ik heb goede ogen. Al gaan jullie nou plat in het gras liggen, dat helpt je niet, want van zo’n boerenwagen af kun je heel wat overzien. Nou, waar is Jan?”

„Die... is dáár!” zegt Henk en hij wijst het bos in. „Daar?! In het bos? Wat moet hij daar?!” vraagt de boswachter.

En dan vertellen ze van de val in het water en van de natte kleren.

O, dan zal de boswachter Jan eens gaan halen. Henk moet mee om te wijzen waar die rakker is.

Even later horen de mannen dat er ginds, in het bos, heel hard gelachen wordt. Zo hard! Dat doet de boswachter. Hij moet zó lachen, dat hij ervan hoesten gaat!!

Daar willen de anderen meer van weten. Ze lopen op het gelach af. En dan doen ze weer allemaal mee,

net als daarstraks. Ho! ho!! Ha! ha!! Wat moeten ze lachen. Daar, op een open plekje in het bos, zit Jan. Rechtop zit hij, terwijl hij zijn ogen uitwrijft. Hij heeft geslapen, in het lekkere, warme zonnetje, dat nu al bijna onder is. En zijn kleren hangen over de takken van een struik.

„Ha! Ha! Hi! hi!! Doornroosje in het bos!” roept grote Hein. En daar moeten ze allemaal weer heel erg om schuddebuiken.

Maar Jan, die arme Jan, hij snapt er helemaal niets van. Hij ziet de boswachter en de wachtmeester en nog meer mensen. Hij is een beetje bang, een beetje maar, want ze lachen zo... Ineens springt hij op en trekt zijn kleren aan. Die zijn droog geworden, gelukkig. En terwijl hij zich aankleedt, kijkt hij nog eens om zich heen, met een hoogrode kleur, omdat hij uitgelachen wordt.

Wat moeten al die mannen hier? En waar zijn Wim en Gert? En ... en hoe zou het zijn met de uilen?

„Nou jongetje, kom maar mee,” zegt de wachtmeester. „Dan zal je vriend onderweg vertellen wat er aan de hand is.”

Daar gaan ze, naar de dikke boom, waar alles is gebeurd. En nu vertellen de mannen ook aan de jongens, dat er in déze bomen geen uilenesten zijn. Wél verderop ja, in dat andere rijtje, vlak bij het weiland. En in het torentje van het kasteel, daar zitten ze ook. „Maar wat wilden jullie eigenlijk met die beesten doen?” vraagt de boswachter.

Die wilden ze meenemen naar school...

Naar school??!

Ja, naar school. Want meneer Oldeboorn heeft de vorige week over uilen verteld. Nou, en toen ze hadden gehoord, dat er hier in de bomen langs de grindweg uilen waren, dachten ze: die gaan we zoeken! Dan konden ze die in de klas laten zien. Later wilden ze de dieren weer terugbrengen en loslaten.

De boswachter schudt zijn grijze hoofd.

„Jullie zijn me een paar lieve knaapjes. Maar in het vervolg haal je zo iets niet meer uit! Begrepen??! En nou naar huis! Mars!!!”

Ja... naar huis... Maar Gert, die is nog zo moe... die kan toch niet zo ver lopen eigenlijk...

„Hier jullie!” bromt de brandweercommandant. Hij

doet net of hij heel boos is en hij grijpt twee jongens bij hun oren. „Hier jullie! Die andere twee ook! En gauw! In het hok!!”

Hij duwt ze in de auto. O! ze mogen meerijden in de brandweerauto, alle vier. In een èchte brandweerauto!! Wat een feest!

Daar, naast het hek in de wei, vlak bij de grindweg, staat een paard te dromen. Het grote, oude dier is moe. Voor het eerst sinds jaren heeft het vandaag weer eens echt hard gelopen en nu rust het uit. Even schuurt de sterke nek tegen de oude knotwilg, die bij het hek staat.

Het is alweer donker nu, het is avond geworden. In de boerderij, daarginds, brandt licht. Daar is Hein, grote Hein. Hij staat voor het open venster van zijn kleine kamer en hij kijkt omhoog. Hij kijkt naar de donkere hemel, die vol is met schitterende sterre-lichtjes. Wat is die hemel groot en wijd en hoog... Hein denkt eraan, dat God die wijde hemel heeft gemaakt en dat die grote, sterke God ook zorgt voor de mensen, ook voor vier kleine jongens, die vandaag zo'n groot avontuur hebben beleefd.

Daar, in de verte, daar is het dorp. Daar moet de brandweercommandant nòg een keer aan zijn vrouw vertellen wat er toch allemaal is gebeurd. En de andere brandweermannen ook, en de wachtmeester.

Maar in vier huizen zitten een vader en een moeder zacht te praten. En ze kijken elkaar eens aan. Dank-

baar zijn ze, zo dankbaar! En dat hebben ze ook aan God verteld.

In elk van die vier huizen ligt boven een jongen te slapen. Zouden die bengels dromen van de uilenjacht? Kijk, Gert lacht in zijn slaap. Die is dan vast alle angst van vanmiddag alweer vergeten. Zou hij voor het slapen gaan nog even hebben gedacht aan wat de boswachter heeft beloofd? Die stak nog gauw even zijn hoofd binnen de auto, vlak voor ze wegreden. Volgende week... dan mogen ze met hem mee naar het kasteel. Dan mogen ze in de toren klimmen om echt uilen te zien. Ze werden rood van blijdschap toen de boswachter dat zei! En ze hadden nog wel gedacht, dat hij zo kwaad zou zijn...

Ver weg, hoog boven de bomen van het bos, zweeft een grote vogel. Heel stil en snel glijdt hij door de lucht. Je kunt zijn vleugels niet horen, zo stil vliegt hij. Maar soms, een enkel keertje, laat hij merken dat hij er is, de uil. Dan doet hij even zijn roep horen, hoog en helder:

„Kewiek! Kewiek!!”

